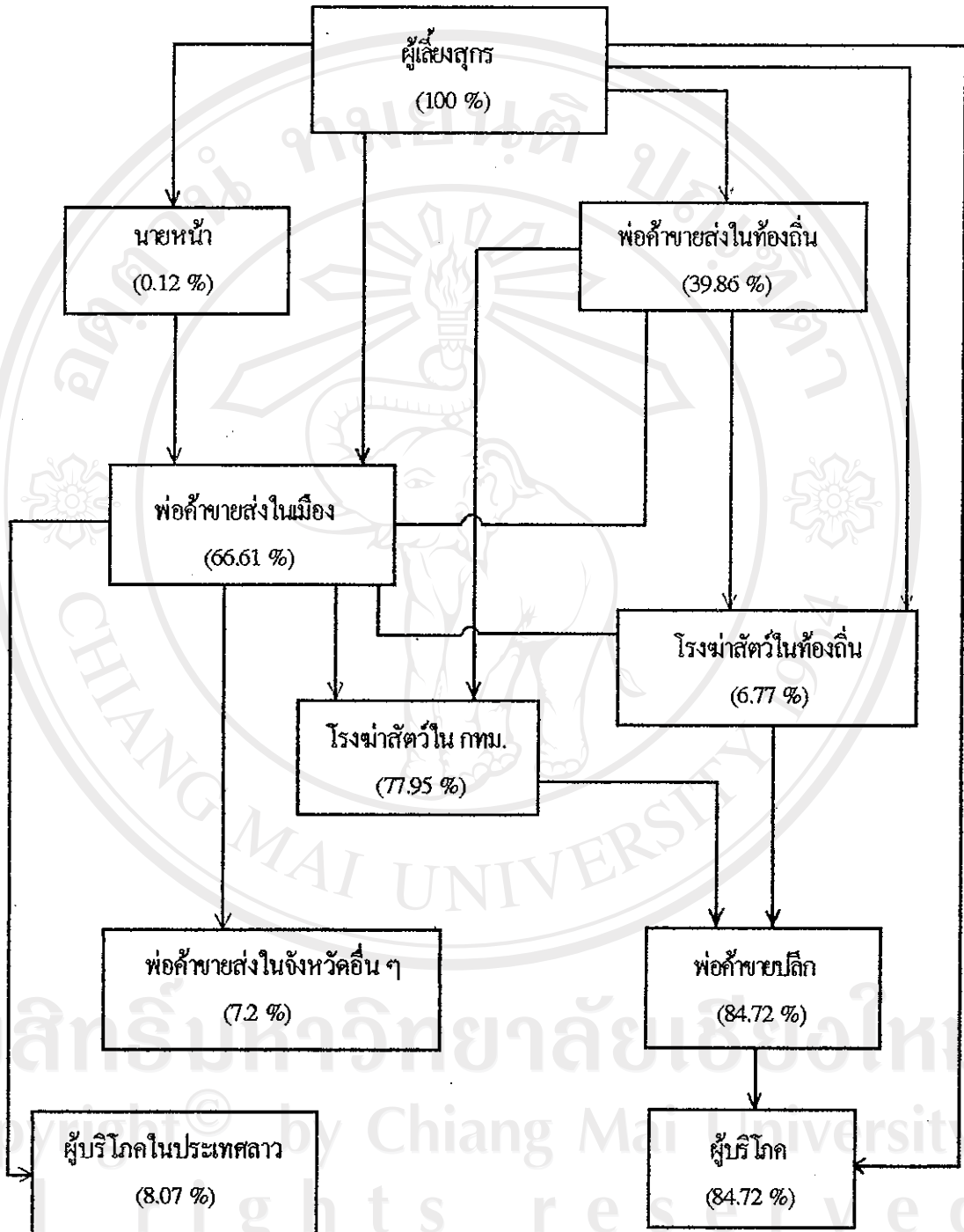

ผลงานการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้อง

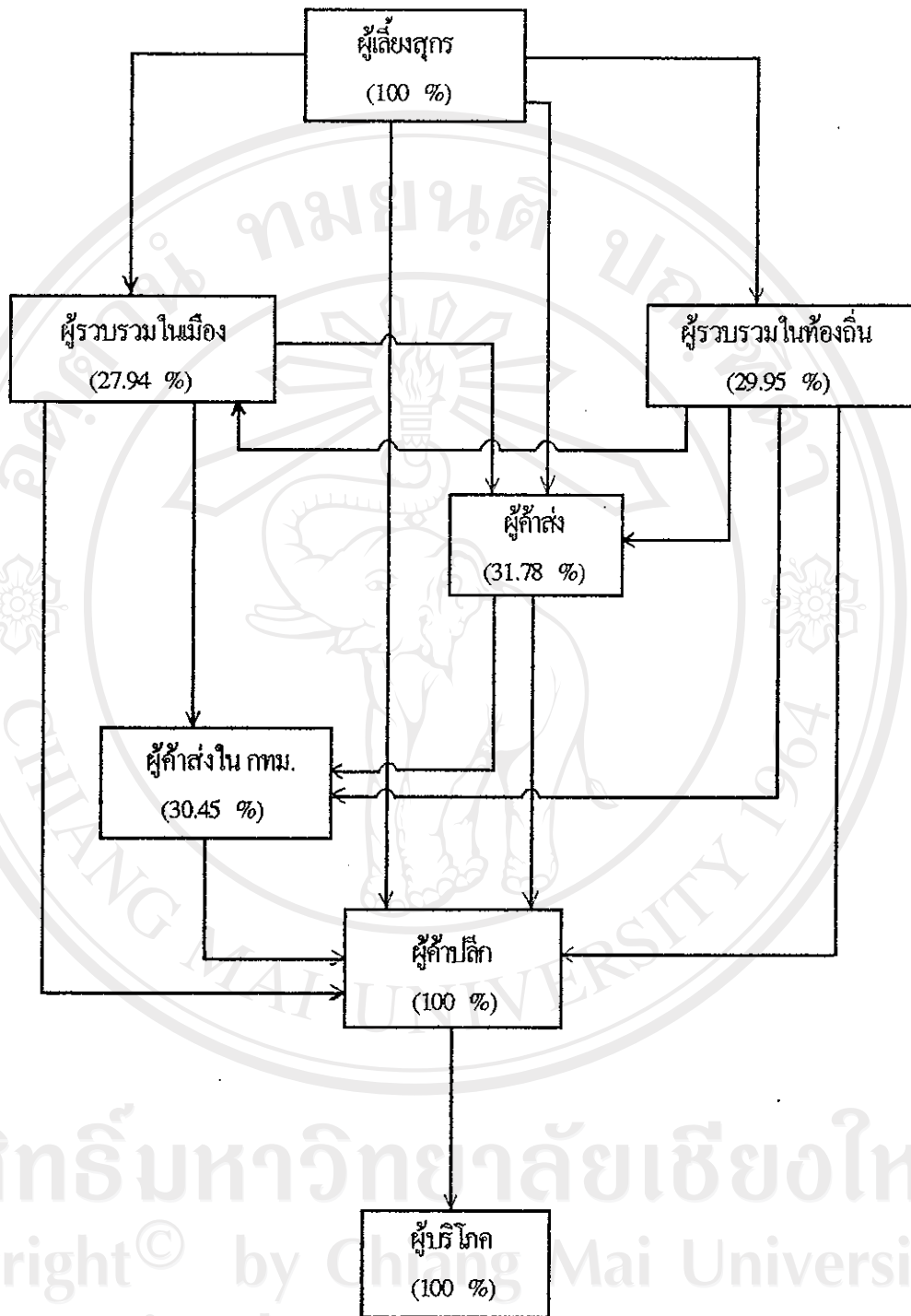
ผลงานการศึกษาและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในที่นี่จะแยกออกเป็นสี่ประเด็นการศึกษาซึ่งได้แก่ (1) ผลงานการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวิธีการตลาดสุกร (2) ผลงานการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับต้นทุนการผลิตสุกร (3) ผลงานการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับส่วนเหลือของตลาดสุกร และ (4) ผลงานการศึกษาวิจัยอื่น ๆ

2.1 ผลงานการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวิธีการตลาดสุกร

กลุ่มแรก เป็นผลงานการศึกษาวิธีการตลาดสุกรที่สามารถระบุเป็นร้อยละของส่วนแบ่งการตลาดในแต่ละขั้นตอนการตลาดออกมาให้เห็นอย่างเด่นชัด งานวิจัยกลุ่มนี้ได้แก่ งานวิจัยของกรมเศรษฐกิจการเกษตร (2511) และงานวิจัยของกรมเศรษฐกิจการเกษตร (เอกสารเลขที่ 24) โดยที่กรมเศรษฐกิจการเกษตร (2511) ได้ศึกษาถึงวิธีการตลาดในเขตพื้นที่ 8 จังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือระหว่างปี พ.ศ.2506 - 2507 ส่วนกรมเศรษฐกิจการเกษตร (เอกสารเลขที่ 24) ได้ศึกษาในเขตพื้นที่ 8 จังหวัดภาคกลางระหว่างปี พ.ศ. 2511 - 2512 ผลการศึกษาวิธีการตลาดในเขตพื้นที่ 8 จังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และพื้นที่เขต 8 จังหวัดภาคกลางส่วนใหญ่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ เริ่มจากเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรจะขายสุกรมีชีวิตให้กับผู้รวบรวมในเมืองและท้องถิ่น ผู้ค้าส่งในเมืองและกรุงเทพฯ จะมารับซื้อต่อจากพ่อค้าผู้รวบรวมในเมืองและท้องถิ่นแล้วจึงจะนำไปผ่านระบบโรงฆ่าสัตว์ในท้องถิ่นและในกรุงเทพฯ จากนั้นก็จะนำเนื้อสุกรที่ชำแหละแล้วไปขายส่งให้กับผู้ค้าปลีกเนื้อสุกรชำแหละก่อนที่จะถึงมือผู้บริโภคต่อไป พ่อค้าในแต่ละขั้นตอนการตลาดจะมีส่วนแบ่งการตลาดในอัตราร้อยละที่แตกต่างกันไป กล่าวคือ วิธีการตลาดในเขตพื้นที่ 8 จังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พ่อค้าในเมืองมีส่วนแบ่งการตลาดในการซื้อจากผู้เลี้ยงสุกรประมาณร้อยละ 59.98 และพ่อค้าท้องถิ่นมีส่วนแบ่งตลาดประมาณร้อยละ 39.86 นอกนั้นเป็นของกลุ่มผู้ค้าอื่น ๆ ส่วนวิธีการตลาดของเขตพื้นที่ 8 จังหวัดภาคกลางนั้นพ่อค้าในเมืองได้รับส่วนแบ่งการตลาดในการซื้อสุกรจากผู้เลี้ยงสุกรประมาณร้อยละ 21.83 ในขณะที่พ่อค้าท้องถิ่นมีส่วนแบ่งการตลาดมากกว่าคือประมาณร้อยละ 29.95 ที่เหลือนอกนั้นเป็นส่วนแบ่งการตลาดของกลุ่มผู้ค้าอื่น ๆ ส่วนกลุ่มผู้บริโภคในผลงานการศึกษาของทั้งสองเขตพื้นที่ไม่ได้แบ่งกลุ่มผู้บริโภคในท้องถิ่นกับผู้บริโภคในเขตกรุงเทพฯ ออกจากกัน ในวิธีการตลาดเขตพื้นที่ 8 จังหวัดภาคกลางสุกรทั้งหมดจะส่งออกจากผู้เลี้ยงสุกรไปถึงมือผู้บริโภคทั้งหมดเลย แต่วิธีการตลาดในเขตพื้นที่ 8 จังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือนั้นสุกรทั้งหมดที่ส่งออกจากผู้เลี้ยงสุกรจะถึงมือผู้บริโภคในท้องถิ่นและผู้บริโภคในกรุงเทพฯ เพียงประมาณร้อยละ 84.73 ที่เหลือนอกนั้นประมาณร้อยละ 8.07 จะถึงมือผู้บริโภคในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และอีกประมาณร้อยละ 7.2 จะถึงมือผู้บริโภคในจังหวัดอื่น ๆ โดยผ่านพ่อค้าขายส่งในเมือง คั่งรายละเอียดในภาพรูปที่ 2.1 และรูปภาพที่ 2.2

รูปภาพที่ 2.1 วิธีการตลาดสุกรในเขตพื้นที่ 8 จังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (พ.ศ. 2511)

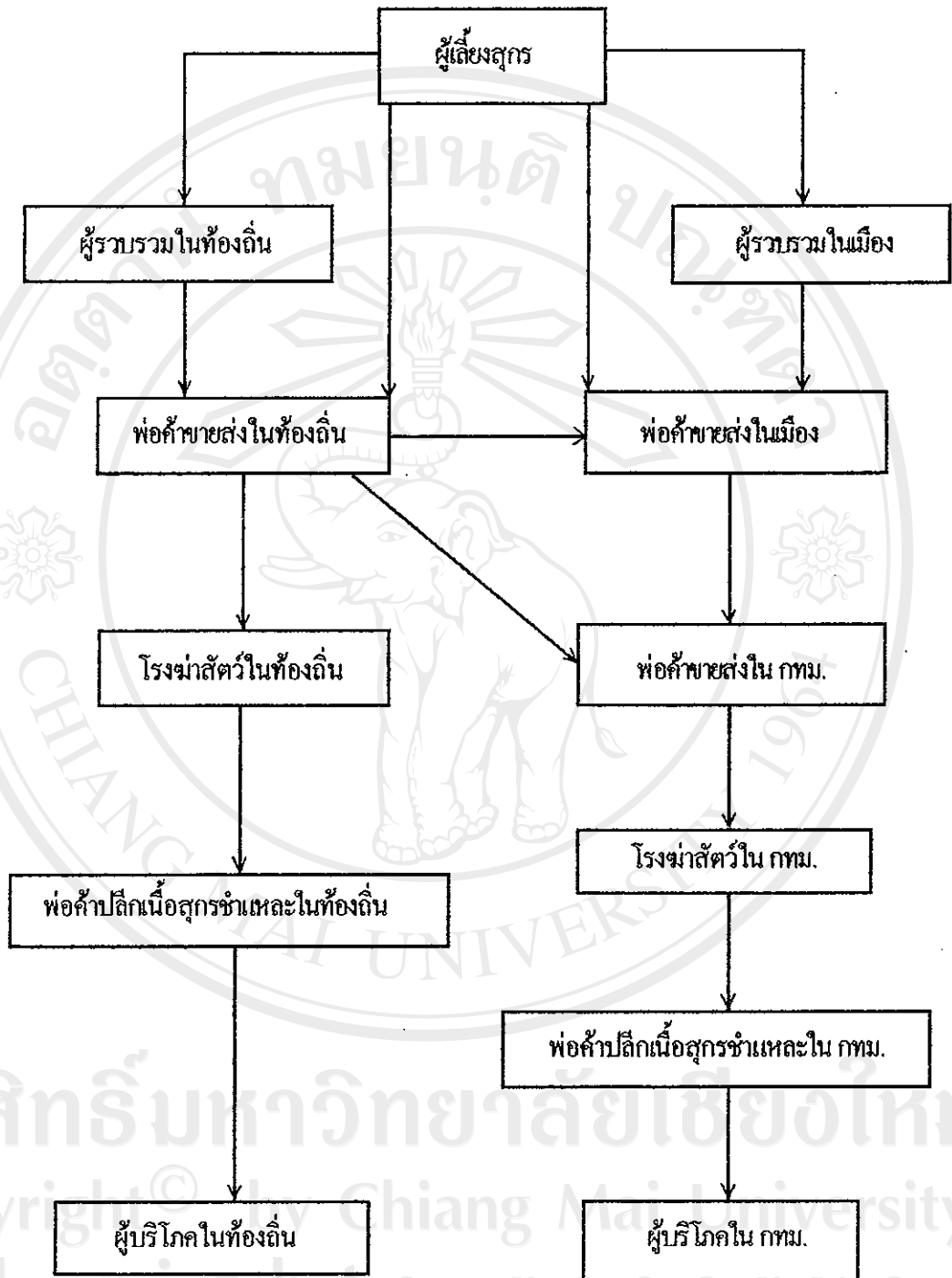

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright © by Chiang Mai University
 All rights reserved

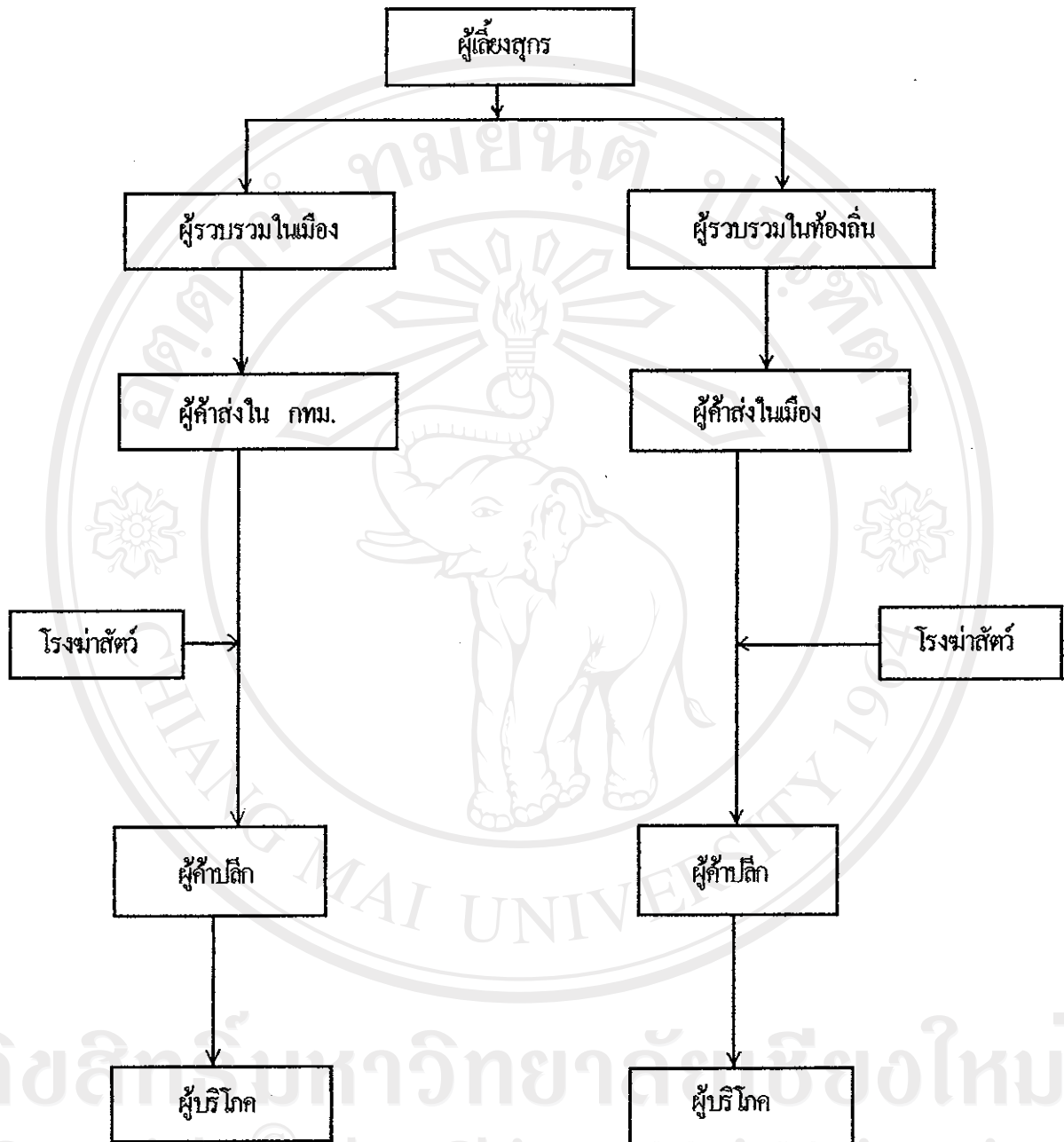
รูปภาพที่ 2.2 วิธีการตลาดสุกรในเขตพื้นที่ 8 จังหวัดภาคกลาง (พ.ศ. 2511 - 2512)

กลุ่มที่สอง เป็นการศึกษาวิธีการตลาดที่ไม่สามารถกำหนดอัตราร้อยละของส่วนแบ่งการตลาด ในกลุ่มนี้ผู้ที่ทำการศึกษได้แก่ ฉัตรชัย เลื่องประเสริฐ (2521) สุชีพ รัตสาร (2522) นิพนธ์ พัวพงศกร (2523) รังสรรค์ ปิติปัญญา (2526) นิยม ชื่นนิรันดร์ (2527) นาม ศิริเสถียร (2533) และวิพัญญ์ ไชยศรีสงคราม (2534) การศึกษาของกลุ่มนี้พอสรุปได้ดังนี้คือ เริ่มจากผู้เลี้ยงสุกรขายสุกรให้กับผู้รวบรวมในท้องถิ่น ผู้รวบรวมในเมืองหรือพ่อค้าขายส่งในท้องถิ่นและพ่อค้าขายส่งในเมือง จากนั้นผู้รวบรวมในเมืองจะขายส่งให้กับพ่อค้าขายส่งในเมืองหรือพ่อค้าขายส่งในกรุงเทพฯ ฯ และพ่อค้าขายส่งในท้องถิ่นจะขายส่งต่อให้พ่อค้าขายส่งในเมือง หรือพ่อค้าขายส่งในกรุงเทพฯ ฯ ไปส่วนหนึ่ง และที่เหลืออีกส่วนหนึ่งจะนำไปผ่านโรงฆ่าสัตว์ในท้องถิ่นแล้วจึงจะส่งขายให้กับพ่อค้าปลีกเนื้อสุกรชำแหละในท้องถิ่นก่อนจึงจะถึงมือผู้บริโภคในท้องถิ่น ส่วนพ่อค้าขายส่งในกรุงเทพฯ ฯ จะรับซื้อต่อจากพ่อค้าขายส่งในเมืองแล้วจึงนำไปผ่านโรงฆ่าสัตว์ในกรุงเทพฯ ฯ ก่อนจึงจะขายส่งให้กับพ่อค้าปลีกเนื้อสุกรชำแหละ แล้วพ่อค้าปลีกเนื้อสุกรชำแหละจึงขายให้กับผู้บริโภคในกรุงเทพฯ ฯ ต่อไป คังรายละเอียดในรูปภาพที่ 2.3 ส่วนในรายละเอียดปลีกย่อยของการศึกษาวิธีการตลาดของแต่ละท่านนั้นมีความแตกต่างกันออกไปที่เห็นได้อย่างเด่นชัดคือ การศึกษาของนิพนธ์ พัวพงศกร (2523) และนิยม ชื่นนิรันดร์ (2527) ได้มีการแบ่งกลุ่มผู้เลี้ยงสุกรออกเป็นสองกลุ่มคือ กลุ่มผู้เลี้ยงสุกรแบบครอบครัว และกลุ่มผู้เลี้ยงสุกรแบบฟาร์มหรือบริษัท ซึ่งมีความแตกต่างออกไปจากการศึกษาของส่วนใหญ่นั้น ส่วนวิธีการตลาดสุกรที่ รังสรรค์ ปิติปัญญา (2526) ได้ศึกษานั้นมีความแตกต่างไปจากของคนอื่น ๆ อย่างสิ้นเชิงคือ ระบบการเลี้ยงสุกรที่รังสรรค์ได้ศึกษาเป็นระบบการผลิตสุกรแบบ contract farming ไม่ใช่ระบบการผลิตสุกรแบบอิสระวิธีการตลาดดังกล่าวจึงเป็นแบบสายตรง โดยที่เกษตรกรจะขายสุกรให้กับบริษัทผู้ส่งสุกรทั้งหมด จากนั้นบริษัทจะนำไปขายส่งต่อจนกระทั่งถึงมือผู้บริโภค และการศึกษาวิธีการตลาดสุกรที่แตกต่างไปจากการศึกษาของส่วนใหญ่นั้นก็คือ การศึกษาของนาม ศิริเสถียร (2533) โดยที่นามได้นำระบบสหกรณ์เข้ามาเกี่ยวข้องกับวิธีการตลาดสุกรจึงทำให้การศึกษาวิธีการตลาดสุกรของนามแตกต่างไปจากการศึกษาของคนอื่น ๆ สำหรับรายละเอียดวิธีการตลาดสุกรของแต่ละท่านนั้นแสดงไว้ในรูปภาพที่ 2.4 - 2.10

ผลงานการศึกษาและผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีการตลาดสุกรในประเทศไทยที่ผ่านมา พอสรุปได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ กล่าวคือ กลุ่มแรกเป็นผลงานการศึกษาและผลงานวิจัยวิธีการตลาดสุกรที่สามารถกำหนดอัตราร้อยละของส่วนแบ่งการตลาดได้ ในขณะที่อีกกลุ่มหนึ่งไม่สามารถกำหนดเป็นอัตราร้อยละของส่วนแบ่งการตลาด โดยภาพรวมแล้ววิธีการตลาดสุกรที่ศึกษาผ่านมาทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันมากนัก แต่ในรายละเอียดปลีกย่อยของวิธีการตลาดสุกรที่ศึกษาผ่านมามีความแตกต่างกันบ้าง สาเหตุเนื่องมาจากการศึกษาในพื้นที่ที่แตกต่างกันและในระยะเวลาที่แตกต่างกันด้วย

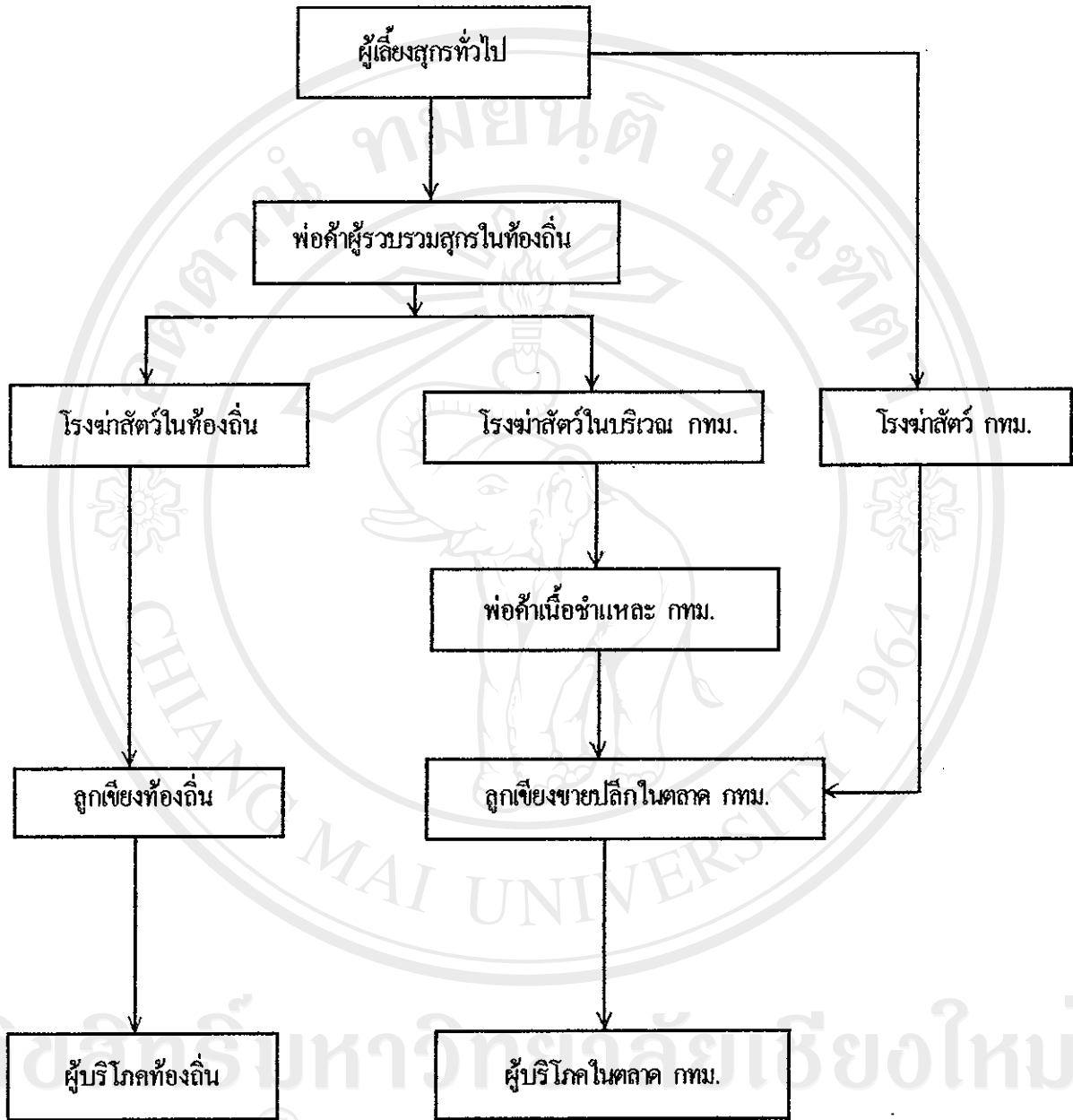

รูปภาพที่ 2.3 ธุรูปริการตลาดสุกร

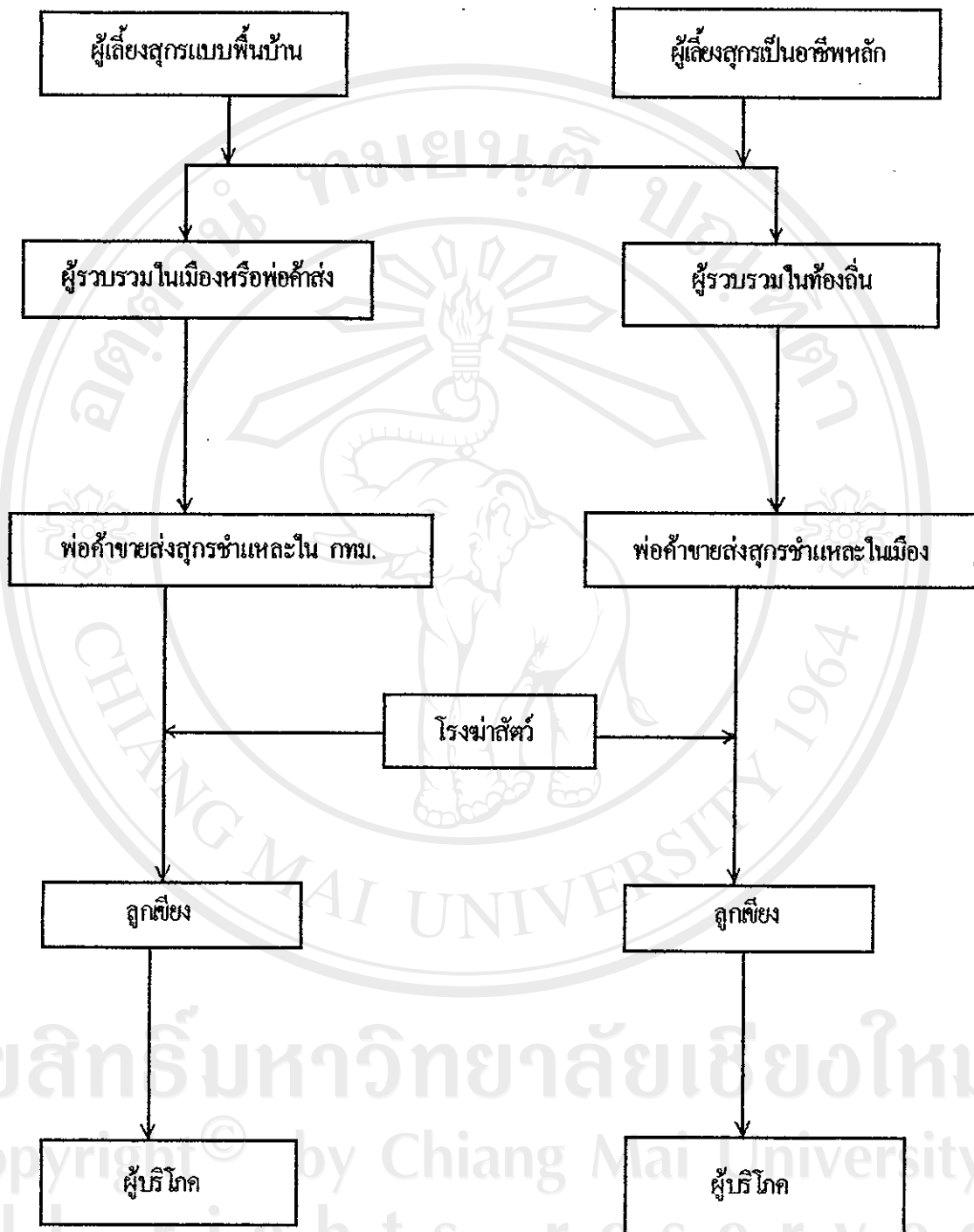

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

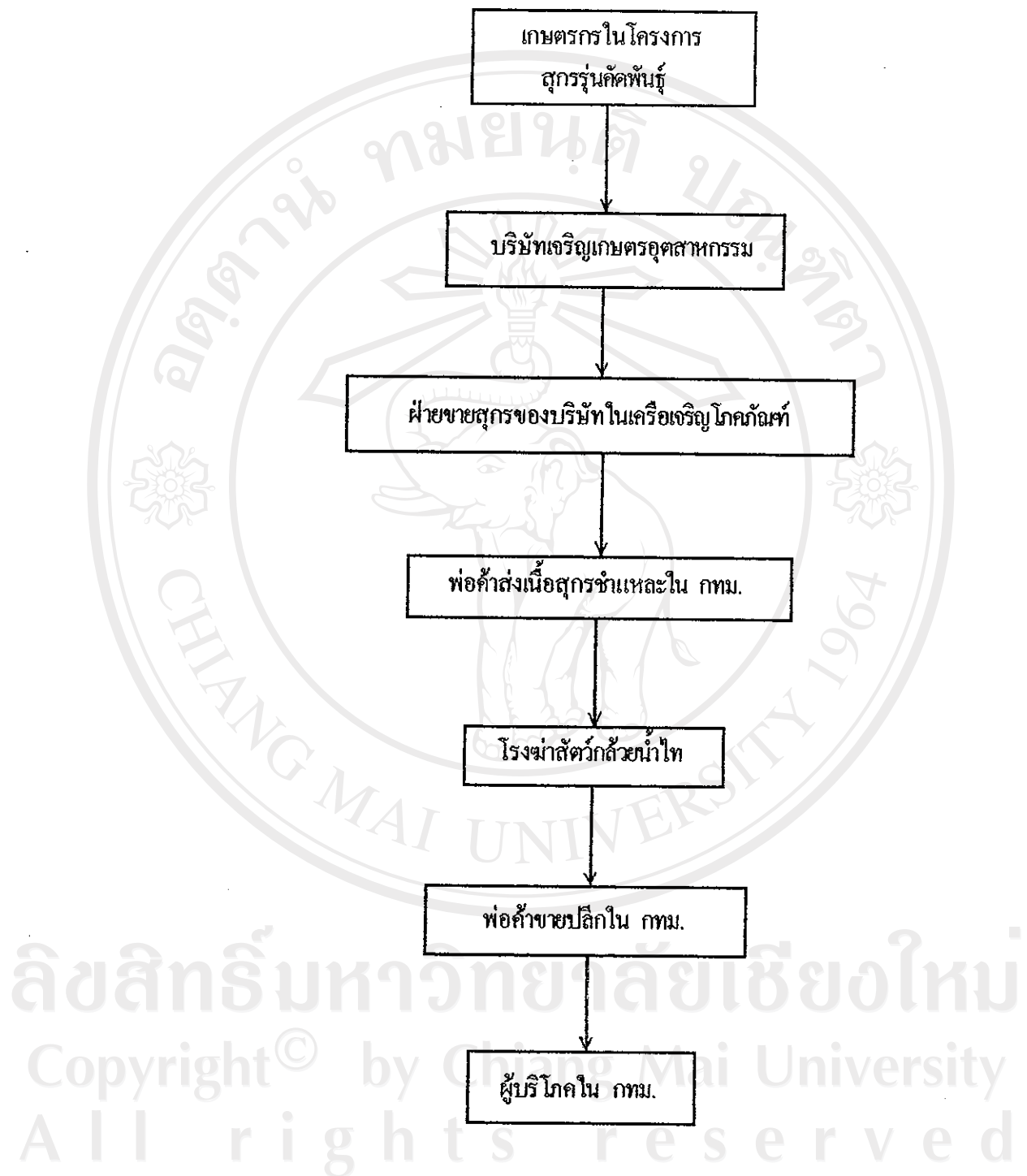
รูปถ่ายที่ 2.4 วิธีการตลาดสุกรของจัตราชัย เลื่อนประเสริฐ (2521)

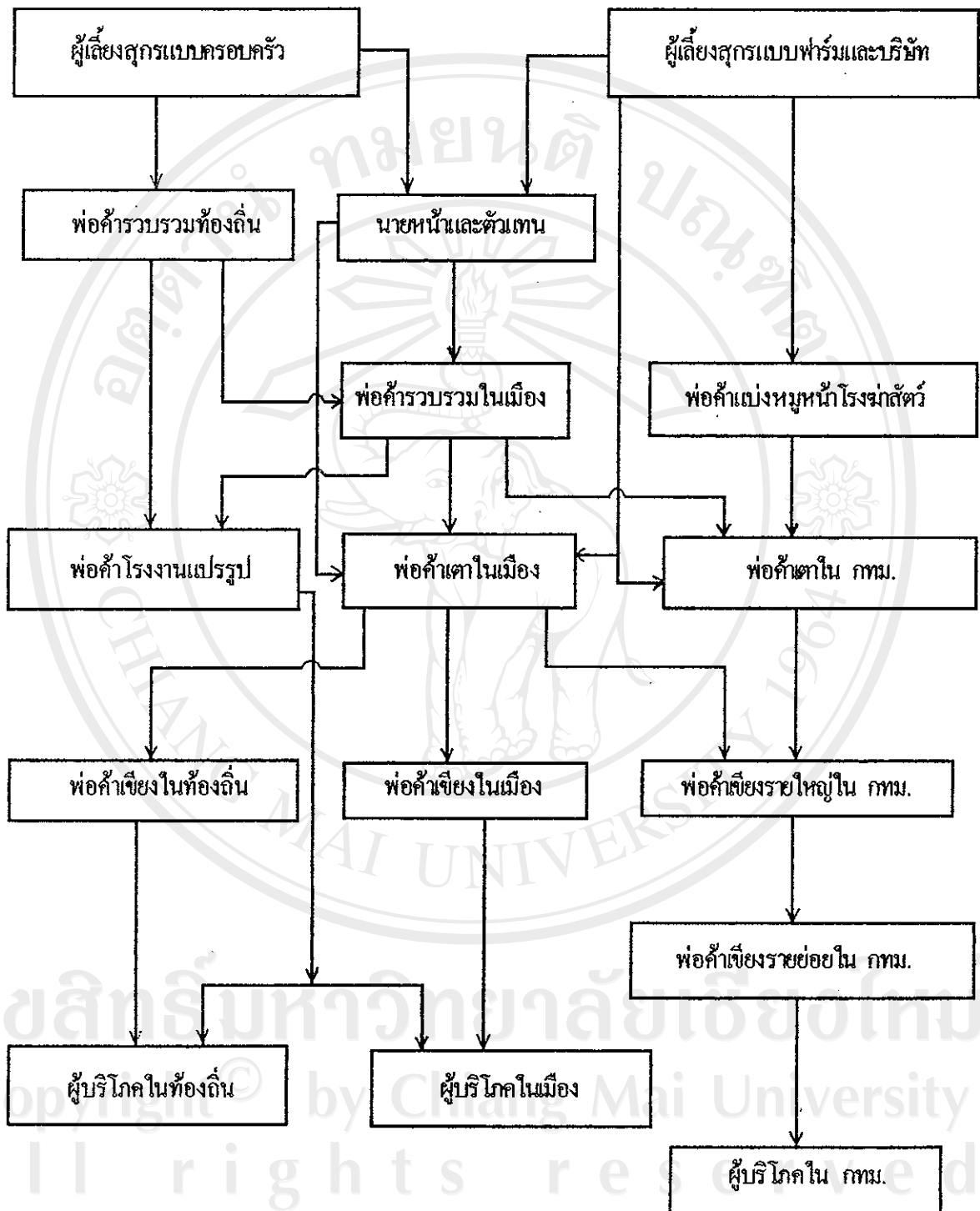
รูปภาพที่ 2.5 วิธีการตลาดสุกรของสุชีพ รัตธาร (2522)

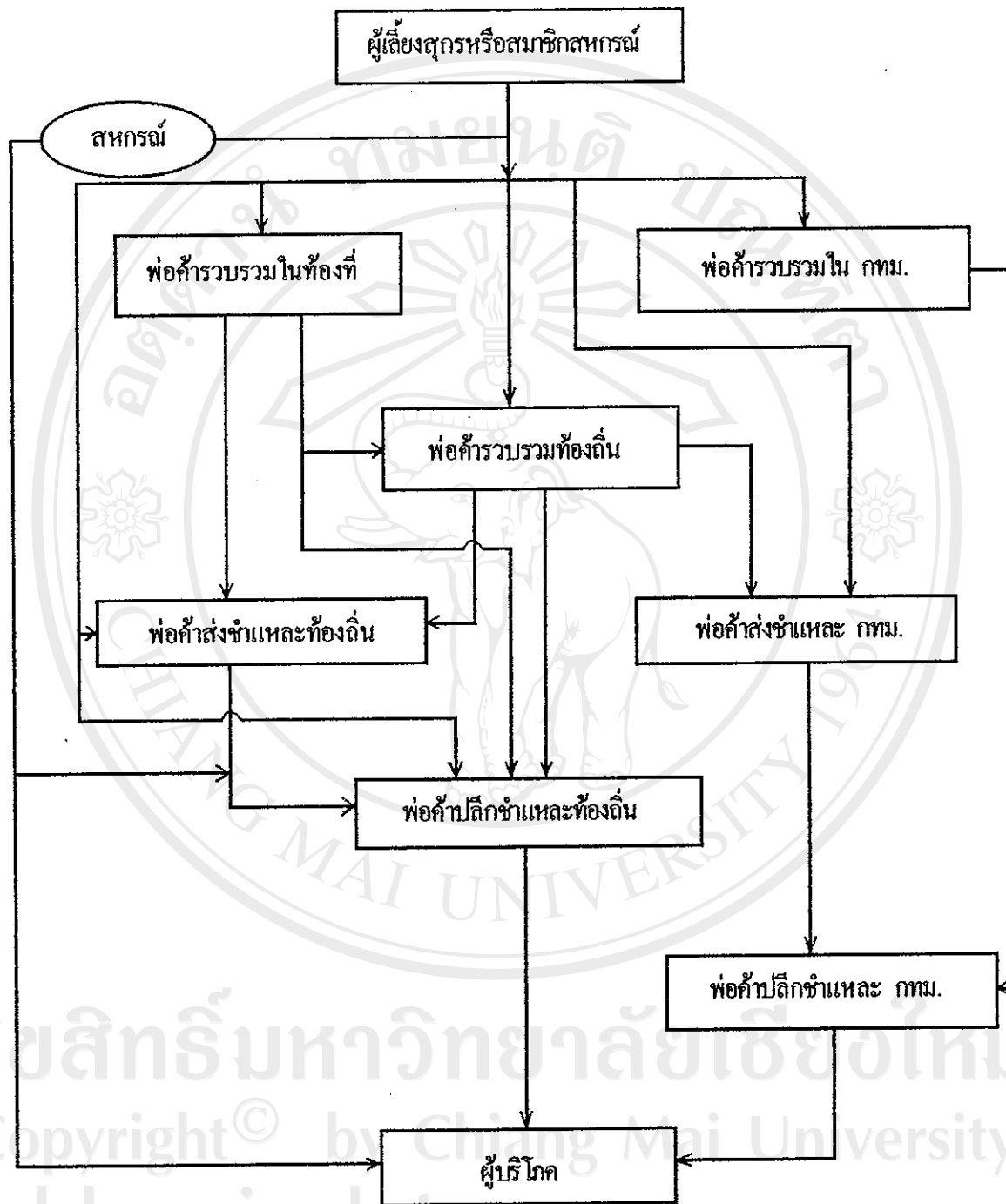
รูปภาพที่ 2.6 วิธีการตลาดสุกรของนิพนธ์ พัวพงศกร (2523)

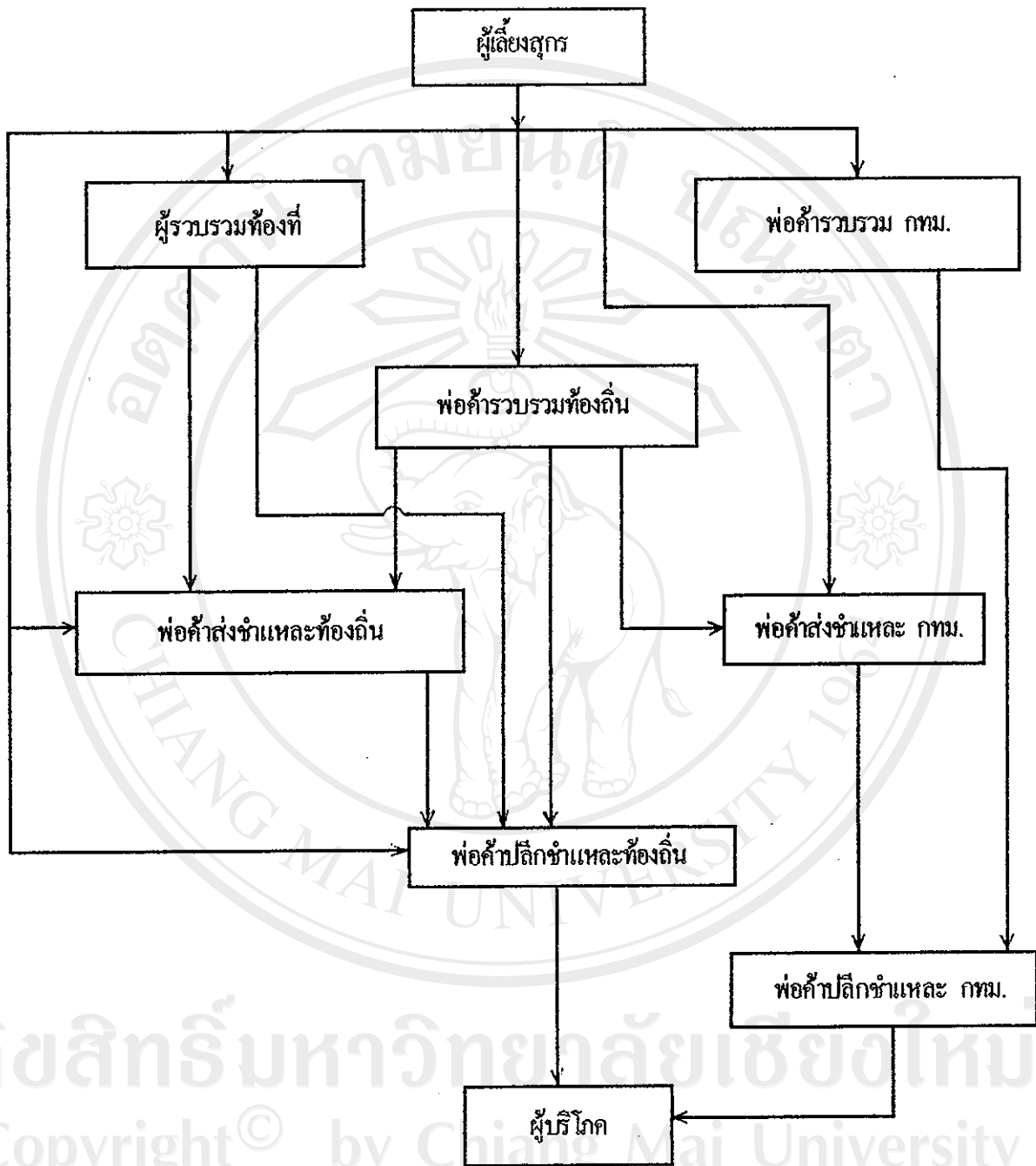
รูปภาพที่ 2.7 วิธีการตลาดสุกอร์ของรังสรรค์ ปีติปัญญา (2526)

รูปภาพที่ 28 วิธีการตลาดสุกรของนิคม ชื่นนิรันดร์ (2527)

รูปภาพที่ 2.9 วิธีการตลาดสุกรของนาม ศิริเสถียร (2533)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright © by Chiang Mai University
 All rights reserved

รูปภาพที่ 2.10 วิธีการตลาดสุกรของวิพนธ์ ไชยศรีสงคราม (2534)

2.2 ผลงานการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับต้นทุนการผลิตสุกร

การศึกษาต้นทุนการผลิตสุกรของไทยที่ผ่านมาได้แบ่งต้นทุนการผลิตออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้คือ

2.2.1 ต้นทุนผันแปร ประกอบด้วย ค่าพันธุ์สัตว์ ค่าอาหาร ค่าแรงงาน ค่าป้องกันและรักษาโรค ค่าน้ำ ค่าไฟฟ้า ค่าขนส่ง ค่าอุปกรณ์ ค่าน้ำมันเชื้อเพลิงและหล่อลื่น ค่าซ่อมแซมโรงเรือนเครื่องมือและอุปกรณ์ ค่าคอกและค้ายา และค่าเสียโอกาสของเงินลงทุน

2.2.2 ต้นทุนคงที่ ประกอบด้วย ค่าใช้ที่ดิน ค่าสร้างโรงเรือนและอุปกรณ์ และค่าเสียโอกาสโรงเรือนและอุปกรณ์

การศึกษาต้นทุนการผลิตสุกรส่วนใหญ่ที่ผ่านมา นั้น เป็นการศึกษาต้นทุนการเลี้ยงสุกรขุนที่มีน้ำหนักระหว่าง 15 - 100 กิโลกรัม

ผลงานการศึกษาค้นทุนการผลิตสุกรในที่นี่จะแยกพิจารณาออกเป็น 3 กลุ่มด้วยกันซึ่งในแต่ละกลุ่มผลของการศึกษาและวิจัยจะมีค่าใกล้เคียง กล่าวคือ

กลุ่มแรก เป็นผลงานการศึกษาและผลงานการวิจัยที่เกี่ยวกับต้นทุนการผลิตสุกรของนาม ศิริเสถียร (2520) รุจิรา ตำเริงเวทย์ (2524) นิยม ชื่นนิรันดร์ (2527) สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร (2530) และสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร (2533) ผลการศึกษาของกลุ่มนี้พบว่า ค่าอาหารเป็นสัดส่วนของต้นทุนผันแปรที่มีค่าใกล้เคียงกันคือประมาณร้อยละ 61.30 - 68.25 ของต้นทุนผันแปรและเป็นต้นทุนผันแปรที่สำคัญที่สุด ค่าพันธุ์สัตว์เป็นต้นทุนผันแปรที่สำคัญรองลงมา จากการศึกษาพบว่าค่าพันธุ์สัตว์เป็นประมาณร้อยละ 23.06 - 31.30 ของต้นทุนผันแปร ส่วนค่าแรงงาน ค่ายาป้องกันและรักษาโรค ค่าน้ำ ค่าไฟฟ้า ค่าขนส่ง ค่าอุปกรณ์ ค่าน้ำมันเชื้อเพลิงและหล่อลื่น ค่าซ่อมแซมโรงเรือนเครื่องมือและอุปกรณ์ ค่าคอกและค้ายา และค่าเสียโอกาสของเงินลงทุน รวมกันเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 7.40 - 8.69 ของต้นทุนผันแปร เมื่อพิจารณาถึงต้นทุนผันแปรทั้งหมดจากการศึกษาค้นกล่าวพบว่า ต้นทุนผันแปรทั้งหมดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 96.28 - 98.96 ของต้นทุนทั้งหมด ยกเว้นการศึกษาของนาม ศิริเสถียร (2520) ที่ได้มีการศึกษาเฉพาะต้นทุนผันแปรอย่างเดียวโดยไม่ได้มีการศึกษาค้นทุนคงที่รวมเข้าไปด้วย ดังนั้นจึงไม่สามารถที่จะทราบได้ว่าต้นทุนผันแปรเป็นสัดส่วนเท่าใดของต้นทุนทั้งหมด แต่เมื่อได้พิจารณาถึงต้นทุนคงที่ของผู้ที่ศึกษาส่วนใหญ่พบว่า ต้นทุนคงที่เป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 1.04 - 3.72 ของต้นทุนทั้งหมด

กลุ่มที่สอง เป็นผลงานการศึกษาและผลงานการวิจัยที่เกี่ยวกับต้นทุนการผลิตสุกรของนพดล พิระเสถียร และ ชูชาติ อุรัมย์ภรณ์ (2534) สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร (2535) และวิวัฒน์ ขวณะนิกุล (2535) กรณีที่ผลิตสุกรเอง จากการศึกษาของกลุ่มที่สองพบว่าค่าอาหารเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 53.67 - 55.23 ของต้นทุนผันแปรจะเห็นได้ว่าค่าอาหารที่ได้จากการศึกษาของกลุ่มนี้เป็นสัดส่วนต่อต้นทุนผันแปรที่ต่ำกว่าผลการศึกษาของกลุ่มแรก ในขณะที่ค่าพันธุ์สัตว์ของกลุ่มที่สองมีสัดส่วนประมาณร้อยละ 31.80 - 38.41 ของต้นทุนผันแปรซึ่งสูงกว่าผลการศึกษาของกลุ่มแรก ส่วนค่าแรงงาน ค่ายาป้องกันและรักษาโรค ค่าน้ำ ค่าไฟฟ้า ค่าขนส่ง ค่าอุปกรณ์ ค่าน้ำมันเชื้อเพลิงและหล่อลื่น ค่าซ่อมแซมโรงเรือนเครื่องมือและอุปกรณ์ รวมกันเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 7.92 - 12.97 ของต้นทุนผันแปร ซึ่งมีค่าสูงกว่าผลการศึกษาของกลุ่มแรก ส่วนผลการศึกษาต้นทุนคงที่ของกลุ่มนี้มีการศึกษาเฉพาะของสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร (2535) เท่านั้น จากการศึกษาพบว่า ต้นทุนคงที่เป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 2.69

ของต้นทุนทั้งหมด และต้นทุนผันแปรเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 97.31 ของต้นทุนทั้งหมด และมีค่าใกล้เคียงกับ ผลการศึกษาของกลุ่มแรก

กลุ่มที่สาม เป็นผลการศึกษาและผลงานการวิจัยต้นทุนการผลิตสุกรของกรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ (2521) และวิวัฒน์ ชวนะนิกุล (2535) กรณีซื้อลูกสุกรมาเลี้ยง ผลการศึกษาของกลุ่มนี้มีความแตกต่างไปจาก ผลการศึกษาของทั้งสองกลุ่มที่ผ่านมามองเห็นได้ชัด กล่าวคือการศึกษาของกรมเศรษฐกิจการพาณิชย์พบว่า ค่าอาหาร คัดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 74.75 ของต้นทุนผันแปร ซึ่งเป็นสัดส่วนที่สูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับผลการศึกษา ของสองกลุ่มแรก ค่าพันธุ์สัตว์เป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 20.88 ของต้นทุนผันแปร และยังเป็นค่าที่ต่ำที่สุดเมื่อ เปรียบเทียบกับผลการศึกษาของสองกลุ่มแรก ส่วนค่าแรงงาน ค่ายาป้องกันและรักษาโรค ค่าน้ำ ค่าไฟฟ้า ค่าขนส่ง ค่าอุปกรณ์ ค่าน้ำมันเชื้อเพลิงและหล่อลื่น ค่าซ่อมแซมโรงเรือนเครื่องมือและอุปกรณ์ ค่าคอนและค่าซา และค่าเสียโอกาสของเงินลงทุน รวมกันแล้วเป็นสัดส่วนร้อยละ 4.37 ของต้นทุนผันแปร ค่าดังกล่าวเป็นค่าที่ต่ำที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับผลการศึกษาของสองกลุ่มแรก เมื่อพิจารณาเฉพาะต้นทุนผันแปรพบว่า ต้นทุนผันแปรเป็นสัดส่วน ประมาณร้อยละ 94.75 ของต้นทุนทั้งหมด เมื่อเปรียบเทียบกับผลการศึกษาของสองกลุ่มแรกจะเห็นได้ว่ามีค่าใกล้เคียง กัน ส่วนการศึกษาของวิวัฒน์กรณีซื้อลูกสุกรมาเลี้ยงพบว่าค่าอาหารเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 47.43 ของต้นทุน ผันแปร ซึ่งเป็นสัดส่วนที่น้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับผลของการศึกษาที่อ้างถึงทั้งหมด ในกรณีของค่าพันธุ์สัตว์ผลของ การศึกษาพบว่าเป็นสัดส่วนร้อยละ 41.42 ของต้นทุนผันแปร ซึ่งเป็นสัดส่วนที่สูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับผลการศึกษา ทั้งหมดที่อ้างถึง ส่วนต้นทุนผันแปรอื่นๆ เป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 11.15 ของต้นทุนผันแปร ซึ่งมีค่าใกล้เคียง กับผลการศึกษาทั้งสองกลุ่ม

จากการศึกษาต้นทุนการผลิตสุกรทั้งสามกลุ่มที่ผ่านมามองเห็นได้ว่าค่าอาหารเป็นต้นทุนที่สำคัญที่สุด โดยเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 53.60 - 74.75 ของต้นทุนผันแปร ยกเว้นผลการศึกษาของวิวัฒน์ กรณีซื้อลูกสุกรมา เลี้ยงซึ่งมีสัดส่วนค่าอาหารต่ำที่สุดประมาณร้อยละ 47.43 ของต้นทุนผันแปร ค่าใช้จ่ายที่สำคัญรองลงมาคือค่าพันธุ์สัตว์ จากผลการศึกษาทั้งสามกลุ่มพบว่าค่าพันธุ์สัตว์เป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 20.88 - 38.41 ของต้นทุนผันแปร ยกเว้น ผลการศึกษาของวิวัฒน์กรณีซื้อลูกสุกรมาเลี้ยง ซึ่งมีสัดส่วนค่าพันธุ์สัตว์ประมาณร้อยละ 41.42 ของต้นทุนผันแปร เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับผลการศึกษาที่อ้างถึงทั้งหมดพบว่าเป็นค่าที่สูงที่สุด ด้านต้นทุนผันแปรในการผลิตสุกรมีความ สำคัญต่อการเลี้ยงสุกรเป็นอย่างมาก จากการศึกษาของทั้งสามกลุ่มพบว่าต้นทุนผันแปรเป็นสัดส่วนสูงที่สุดคือประมาณ ร้อยละ 94.75 - 98.96 ของต้นทุนทั้งหมด ส่วนต้นทุนคงที่นั้นเป็นสัดส่วนที่ต่ำที่สุดคือประมาณ 1.04 - 5.25 ของ ต้นทุนทั้งหมด สาเหตุสำคัญที่ทำให้สัดส่วนของค่าอาหาร ค่าพันธุ์สัตว์ และต้นทุนการผลิตสุกรอื่นๆ ในงานวิจัย ดังกล่าวมีความแตกต่างกันไปนั้นเนื่องมาจากความแตกต่างสภาวะการตลาด ราคาลูกสุกร ราคาอาหารสัตว์และราคา สินค้าอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสุกร ได้มีการเปลี่ยนแปลงในทางเพิ่มขึ้นและเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา

2.3 ผลงานการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับส่วนเหลือของการตลาดสุกร

ผลงานการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับส่วนเหลือการตลาดสุกร ในที่นี้จะแยกพิจารณาออกเป็น 2 ส่วน คือส่วนเหลือการตลาด และต้นทุนการตลาด

2.8.1 ผลงานการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับส่วนเหลือการตลาด

ผลงานการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับส่วนเหลือการตลาดในที่นี้ได้แบ่งออกเป็นสองกลุ่มคือ กลุ่มแรก ได้แก่ผลงานวิจัยของกองวิจัยสินค้าและการตลาด (2521) นิพนธ์ พัวพงศกร (2523) และกองวิจัยเศรษฐกิจการเกษตร (2524) และกลุ่มที่สอง คือ ผลงานการวิจัยของ Phaitoon Hathamart (1976)

กลุ่มแรก ได้ศึกษาพบว่าผู้ค้าส่งสุกรมี่ชีวิตได้กำไรจากการขายส่งสุกรมี่ชีวิตประมาณร้อยละ 4.56 - 5.92 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ ค่าผู้ค้าส่งเนื้อสุกรชำแหละ ได้กำไรจากการขายเนื้อสุกรชำแหละประมาณร้อยละ 11.08 - 13.25 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ ส่วนผู้ค้าปลีกเนื้อสุกรชำแหละได้กำไรจากการขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละประมาณร้อยละ 13.02 - 17.76 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ สำหรับผู้เลี้ยงสุกรได้ส่วนแบ่งการตลาดประมาณร้อยละ 57.20 - 68.97 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ ในแง่ของกำไรที่เกษตรกรได้รับจากการขายสุกรนั้น จากผลการศึกษาของกองวิจัยสินค้าและการตลาด (2521) ได้พบว่าผู้เลี้ยงสุกรจะประสบกับปัญหาการขาดทุนประมาณร้อยละ 26.52 ของต้นทุนการผลิตทั้งหมด แต่จากการศึกษาของกองวิจัยเศรษฐกิจการเกษตร (2524) กลับพบว่าเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรมี่กำไรโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 10.32 ของต้นทุนการผลิตทั้งหมด หรือได้รับกำไรเฉลี่ยประมาณร้อยละ 7.47 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ (กองวิจัยสินค้าและการตลาด, 2521; กองวิจัยเศรษฐกิจการเกษตร, 2524)

จากการศึกษาส่วนเหลือการตลาดสุกรของกลุ่มแรกพบว่า ผู้ค้าปลีกเนื้อสุกรชำแหละได้กำไรจากส่วนเหลือของราคาในสัดส่วนที่สูงที่สุด คือประมาณร้อยละ 13.02 - 17.76 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ ส่วนผู้ค้าส่งเนื้อสุกรชำแหละนั้น ได้กำไรจากส่วนเหลือของราคาในสัดส่วนที่สูงรองลงมาประมาณร้อยละ 11.08 - 13.25 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ เมื่อเปรียบเทียบพ่อค้าคนกลางที่เป็นผู้ค้าสุกรด้วยกันแล้วผู้ค้าส่งสุกรมี่ชีวิตได้กำไรจากส่วนเหลือของราคาน้อยที่สุดคือประมาณร้อยละ 4.56 - 5.92 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ แต่ถ้าคิดเป็นรายได้ในแต่ละวันแล้วผู้ค้าส่งเนื้อสุกรชำแหละจะมีรายได้มากกว่าผู้ค้ารายอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะขนาดกิจการของผู้ค้าส่งเนื้อสุกรชำแหละมีขนาดใหญ่กว่าขนาดกิจการของผู้ค้ารายอื่น ๆ ส่วนกรณีของผู้เลี้ยงสุกรมี่ทั้งขาดทุนและได้รับกำไร จากผลการศึกษาของกองวิจัยสินค้าและการตลาด (2521) พบว่าผู้เลี้ยงสุกรขาดทุนประมาณร้อยละ 26.52 ของต้นทุนทั้งหมด เพราะการศึกษาดังกล่าวได้ศึกษาเฉพาะในปี พ.ศ. 2521 และช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงที่ราคาสุกรมี่ชีวิตตกต่ำทำให้ผู้เลี้ยงสุกรใหญ่ที่ลงทุนไปไม่คุ้มกับต้นทุนการผลิต แต่จากการศึกษาของกองวิจัยเศรษฐกิจการเกษตร (2524) กลับพบว่าผู้เลี้ยงสุกรมี่กำไรโดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 10.32 ของต้นทุนการผลิต ทั้งนี้เพราะการศึกษาดังกล่าวเป็นการศึกษาค่าเฉลี่ยในช่วงปี พ.ศ. 2520 - 2523 และในช่วงเวลาดังกล่าวระดับของราคาสุกรมี่ชีวิตเคลื่อนไหวสูงขึ้นหลังจากที่ได้ตกต่ำในปี พ.ศ. 2521 จึงทำให้โดยเฉลี่ยแล้วเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรยังมีกำไรอยู่บ้าง

กลุ่มที่สอง เป็นการศึกษาของ Phaitoon Hathamart (ค.ศ. 1976 หรือ พ.ศ. 2519) ได้ศึกษาและวิเคราะห์ส่วนเหลือการตลาดสุกรรวม (gross marketing margin) โดยอาศัยแบบจำลองในการวิเคราะห์ดังนี้

$$P_r = P_f + (H_c + T_c + C_m)$$

$$P_r - P_f = (H_c + T_c + C_m)$$

โดยที่

P_I	คือ	ราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ (บาท/ตัว)
P_f	คือ	ราคาที่เกษตรกรได้รับจากการขายสุกร (บาท/ตัว)
H_c	คือ	ค่าชำแหละหรือต้นทุนการตลาด ยกเว้นต้นทุนค่าขนส่งและค่าคอมมิชชั่น (บาท/ตัว)
T_c	คือ	ต้นทุนค่าขนส่ง (บาท/ตัว)
C_m	คือ	ค่าคอมมิชชั่นต่าง ๆ ในแต่ละระดับของตลาด (บาท/ตัว)
$P_I - P_f$	คือ	ส่วนเหลือการตลาดรวม (gross marketing margin) (บาท/ตัว)

จากการศึกษาของ Phaitoon พบว่าเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรได้ส่วนแบ่งการตลาดประมาณร้อยละ 68.41 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ ส่วนที่เหลือเป็นค่าส่วนเหลือการตลาดรวม (gross marketing margin) ประมาณร้อยละ 31.59 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ ซึ่งแบ่งออกเป็นต้นทุนการตลาดประมาณร้อยละ 6.82 และค่าคอมมิชชั่นประมาณร้อยละ 24.77 แต่เมื่อพิจารณาเฉพาะส่วนเหลือการตลาดรวมจะพบว่าเป็นค่าคอมมิชชั่นประมาณร้อยละ 78.41 ของส่วนเหลือการตลาดรวม และเป็นต้นทุนการตลาดประมาณร้อยละ 21.59 ของส่วนเหลือการตลาดรวม และเมื่อพิจารณาเฉพาะต้นทุนการตลาดจากร้อยละ 21.59 ของส่วนเหลือการตลาดรวม จะพบว่าเป็นค่าขนส่งประมาณร้อยละ 7.07 และเป็นค่าชำแหละสุกรประมาณร้อยละ 14.52 ของส่วนเหลือการตลาดรวม

จากผลการศึกษาส่วนเหลือการตลาดสุกรทั้งสองกลุ่มพบว่ามีความแตกต่างกัน กล่าวคือ การศึกษาของกลุ่มแรกเป็นการศึกษาในรายละเอียดของกลุ่มผู้ค้าสุกร แต่การศึกษาของกลุ่มที่สองเป็นการศึกษาในภาพรวมของส่วนเหลือการตลาดสุกรทั้งหมดจึงทำให้ผลของการศึกษาสองกลุ่มแตกต่างกันออกไป

2.3.2 ผลงานการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับต้นทุนการตลาด

การศึกษาต้นทุนการตลาดสุกรในประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นการศึกษาเฉพาะในเขตพื้นที่กรุงเทพฯ ยกเว้นการศึกษาของ Phaitoon Hathamart (1976) และการศึกษาของ Madee Chankummerdkan (1976) ซึ่งได้ศึกษาระหว่างตลาดสุกรในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือกับตลาดสุกรในเขตพื้นที่กรุงเทพฯ

กลุ่มใหญ่ที่ทำการศึกษาด้านต้นทุนการตลาดได้แก่ สุขใจ สืบตระกูล และวรวทย์ ขำรังษัญญ์ (2517) จักรชัย เลื่อมประเสริฐ (2521) กองเศรษฐกิจการเกษตร (2521) กองวิจัยสินค้าและการตลาด (2521) และกรมการค้าภายใน (2523) การศึกษาด้านต้นทุนการตลาดได้แบ่งกลุ่มผู้เกี่ยวข้องออกเป็น 4 กลุ่ม คือ (1) กลุ่มผู้ผลิต (2) กลุ่มผู้ค้าสุกรมีชีวิตและผู้รวบรวม (3) กลุ่มผู้ค้าส่งหรือชำแหละสุกร และ (4) กลุ่มผู้ค้าปลีก

กลุ่มผู้ผลิต ในกลุ่มนี้ จักรชัย เลื่อมประเสริฐ (2521) ไม่ได้ศึกษาถึงต้นทุนการเลี้ยงสุกร นอกนั้นได้ศึกษาพบว่าต้นทุนการเลี้ยงสุกรเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 61.27-77.83 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ ในขณะที่ราคาสุกรมีชีวิตที่เกษตรกรได้รับเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 57.19-72.70 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ เมื่อพิจารณาถึงกำไรเบื้องต้นแล้วจากผลงานการวิจัยส่วนใหญ่ชี้ให้เห็นว่าผู้เลี้ยงสุกรส่วนมากมักจะ

ประสบกับปัญหาการขาดทุน ยกเว้นผลงานวิจัยของกรมการค้าภายใน (2523) ที่ศึกษาแล้วพบว่าผู้เลี้ยงสุกรมีกำไรเบื้องต้น โดยเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 9.80 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ

กลุ่มผู้ค้าสุกรมีชีวิตหรือผู้รวบรวม กองเศรษฐกิจการเกษตร (2521) และกองวิจัยสินค้าและการตลาด (2521) ไม่ได้ศึกษาในประเด็นนี้ นอกนั้นได้ศึกษาพบว่าต้นทุนการตลาดของผู้ค้าสุกรมีชีวิตหรือผู้รวบรวมสุกรมีชีวิตซื้อสุกรมาจากผู้ผลิตเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 61.13 - 72.84 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ ในขณะที่มีรายได้จากการขายส่งสุกรมีชีวิตให้กับผู้ค้าส่งเนื้อสุกรชำแหละหรือผู้ชำแหละสุกรคิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 71.73 - 81.41 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละและทำให้ผู้รวบรวมได้รับกำไรเบื้องต้นเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 8.04 - 10.40 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ

กลุ่มผู้ค้าส่งหรือผู้ชำแหละสุกร จากการศึกษาได้แบ่งต้นทุนการตลาดของกลุ่มผู้ค้าส่งหรือผู้ชำแหละสุกรออกเป็นดังนี้ คือ ต้นทุนการตลาดที่ซื้อจากผู้รวบรวมหรือผู้ผลิตสุกร ต้นทุนการสูญเสีย ค่าจ้างฆ่า ค่าอาชญาบัตร ค่าคอกพัก ค่านายหน้า ค่าเลี้ยงน้ำหนักระหว่างฆ่า ค่าใช้จ่ายในสำนักงาน ค่าขนส่ง ค่าแรงงาน ค่าวัสดุ และค่าภาษีการค้า ต้นทุนการตลาดดังกล่าวเป็นสัดส่วนร้อยละ 69.91 - 91.90 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ แต่เมื่อแยกพิจารณาในรายละเอียดของต้นทุนการตลาด ได้พบว่าต้นทุนค่าขนส่งเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 1.18 - 1.68 ของต้นทุนทั้งหมด และต้นทุนค่าแรงงานเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 0.55 - 0.81 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ ในขณะที่กลุ่มนี้มีรายได้เป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 78.25 - 96.19 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ และมีกำไรเบื้องต้นเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 2.16 - 13.80 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ

กลุ่มผู้ค้าปลีก ในการศึกษาได้แบ่งต้นทุนการตลาดของกลุ่มผู้ค้าปลีกออกเป็น ต้นทุนที่ซื้อจากผู้ค้าส่งหรือผู้ชำแหละสุกร ค่าเช่าแผง ค่าแรงงาน ค่าวัสดุห่อ กำน้ำ ค่าไฟฟ้า ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด และค่าภาษีการค้า ผลของการศึกษาพบว่าต้นทุนการตลาดของกลุ่มผู้ค้าปลีกเนื้อสุกรชำแหละเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 79.20 - 97.83 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ และมีกำไรจากการขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละคิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 2.27 - 20.80 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ

ผลของการศึกษาเกี่ยวกับต้นทุนการตลาดดังกล่าวข้างต้นนั้น ชี้ให้เห็นว่าต้นทุนการผลิตของผู้ผลิตสุกรเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 61.27 - 77.83 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกับต้นทุนการตลาดของกลุ่มผู้ค้าสุกรมีชีวิต หรือผู้รวบรวมที่มีสัดส่วนของต้นทุนการตลาดประมาณร้อยละ 61.13 - 72.84 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ ในขณะที่ต้นทุนการตลาดของกลุ่มผู้ค้าส่ง หรือผู้ชำแหละที่มีสัดส่วนประมาณร้อยละ 69.91 - 91.90 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ และต้นทุนการตลาดของกลุ่มผู้ค้าปลีกเนื้อสุกรชำแหละเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 79.20 - 97.83 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละซึ่งเป็นต้นทุนการตลาดที่สูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับระหว่างสี่กลุ่มด้วยกัน เมื่อพิจารณาถึงกำไรของแต่ละกลุ่มจะเห็นได้ว่ากลุ่มผู้ผลิตสุกรส่วนใหญ่แล้วจะประสบกับปัญหาการขาดทุนและมีบางครั้งที่พอจะมีกำไรอยู่บ้างแต่ก็มีกำไรโดยเฉลี่ยน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่น ๆ ด้านผู้ค้าปลีกเนื้อสุกรชำแหละนั้นได้รับกำไรในสัดส่วนที่สูงที่สุดประมาณร้อยละ 20.80 ของราคาขายปลีกเนื้อสุกรชำแหละ ส่วนกลุ่มผู้ค้าที่มีรายได้สูงสุดก็คือ กลุ่มผู้ค้าส่งเนื้อสุกรหรือผู้ชำแหละสุกรเพราะเป็นกลุ่มที่มีขนาดของธุรกิจใหญ่กว่ากลุ่มผู้ค้าอื่น ๆ ถึงแม้จะมีสัดส่วนของกำไรที่ไม่สูงนักก็ตามแต่ผลการศึกษาด้านต้นทุนการตลาดสุกรที่แตกต่างไปจากผลการศึกษาด้านต้นทุนการตลาดสุกรของส่วนใหญ่ที่กล่าวมาข้างต้นคือ ผลการศึกษาต้นทุนการตลาดสุกรของ Phaitoon Hathamart

(1976) และผลการศึกษาของ Madee Chuankumnerdkan (1976) จากผลการศึกษาของทั้งสองพบว่าต้นทุนค่าขนส่งเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 11.74 - 32.73 ของต้นทุนทั้งหมด และต้นทุนค่าแรงงานเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 7.00 - 15.06 ของต้นทุนทั้งหมด เมื่อเปรียบเทียบกับผลการศึกษาของส่วนใหญ่ที่มีต้นทุนค่าขนส่งและค่าแรงงานเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 1.18 - 1.68 และร้อยละ 0.55 - 0.81 ของต้นทุนทั้งหมดตามลำดับ สาเหตุที่ต้นทุนดังกล่าวมีความแตกต่างกันเนื่องมาจากการศึกษาของ Phaitoon และ Madee เป็นการศึกษาต้นทุนการตลาดสุกรระหว่างเมืองในภาคตะวันออกเฉียงเหนือกับกรุงเทพฯ ฯ จึงทำให้ต้นทุนค่าขนส่งและค่าแรงงานที่ได้สูงกว่าผลที่ได้จากการศึกษาของส่วนใหญ่ที่ศึกษาต้นทุนการตลาดที่ศึกษาเฉพาะในพื้นที่เขตกรุงเทพฯ ฯ เท่านั้น

การศึกษาต้นทุนการตลาดในต่างประเทศนั้นได้แก่ การศึกษาของ N.R. Deomampo and T.B. Punzalan (1973) ซึ่งศึกษาด้านต้นทุนการตลาดสุกรในประเทศฟิลิปปินส์ โดยศึกษาด้านต้นทุนการตลาดของผู้ผลิตสุกรที่ขายให้กับผู้ค้ากลุ่มอื่น ๆ จากการศึกษาพบว่าต้นทุนค่าขนส่งและค่าแรงงานเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 53.0 และประมาณร้อยละ 7.0 ของต้นทุนทั้งหมดตามลำดับ ส่วนต้นทุนการตลาดของกลุ่มผู้ค้าสุกรอื่น ๆ พบว่าเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 23.0 ของต้นทุนทั้งหมด และต้นทุนค่าแรงงานเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 22.0 ของต้นทุนทั้งหมด ผลการศึกษาต้นทุนการตลาดในประเทศฟิลิปปินส์พบว่ามีความแตกต่างไปจากการศึกษาด้านต้นทุนการตลาดสุกรของคนไทยส่วนใหญ่อย่างเห็นได้ชัด ยกเว้นการศึกษาของ Phaitoon และ Madee กล่าวคือ ต้นทุนค่าขนส่งของไทยจากการศึกษาของส่วนใหญ่เป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 1.16 - 1.68 ของต้นทุนทั้งหมด ในขณะที่ต้นทุนค่าขนส่งของประเทศฟิลิปปินส์เป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 23.0 - 53.0 ของต้นทุนทั้งหมด ส่วนต้นทุนค่าแรงงานที่ได้จากการศึกษาของคนไทยส่วนใหญ่พบว่าเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 0.55 - 0.89 ของต้นทุนทั้งหมด ในขณะที่การศึกษาของประเทศฟิลิปปินส์พบว่าเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 7.0 - 22.0 ของต้นทุนทั้งหมด สาเหตุที่ต้นทุนค่าขนส่งและค่าแรงงานจากการศึกษาของคนไทยส่วนใหญ่เป็นสัดส่วนต่อต้นทุนทั้งหมดน้อยกว่าสัดส่วนต่อต้นทุนดังกล่าวของประเทศฟิลิปปินส์ก็เพราะว่าการศึกษาด้านต้นทุนการตลาดสุกรของไทยส่วนใหญ่ศึกษาเฉพาะตลาดในเขตพื้นที่กรุงเทพฯ ฯ เท่านั้น ในขณะที่การศึกษาด้านต้นทุนการตลาดของประเทศฟิลิปปินส์เป็นการศึกษาด้านต้นทุนการตลาดระหว่างเมืองต่าง ๆ จึงทำให้ต้นทุนดังกล่าวของไทยมีค่าน้อยกว่าผลการศึกษาของประเทศฟิลิปปินส์ค่อนข้างมาก

แต่เมื่อเปรียบเทียบระหว่างผลการศึกษาของ Phaitoon และ Madee กับผลการศึกษาของ N.R. Deomampo and T.B. Punzalan จะมีลักษณะคล้ายกันกล่าวคือเป็นการศึกษาด้านต้นทุนการตลาดสุกรระหว่างเมืองเหมือนกัน แต่ผลการศึกษาที่ได้ของทั้งสองมีความแตกต่างกัน ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของ Phaitoon และ Madee พบว่าต้นทุนค่าขนส่งและค่าแรงงานเป็นสัดส่วนร้อยละ 11.74 - 32.73 และเป็นร้อยละ 7.0 - 15.0 ของต้นทุนการตลาดทั้งหมดตามลำดับ ซึ่งเป็นสัดส่วนที่น้อยกว่าผลที่ได้จากการศึกษาของ N.R. Deomampo and T.B. Punzalan ที่มีต้นทุนค่าขนส่งและค่าแรงงานเป็นสัดส่วนร้อยละ 7.00 - 22.00 และเป็นร้อยละ 23.00 - 53.00 ของต้นทุนการตลาดทั้งหมดตามลำดับ ส่วนสาเหตุสำคัญที่ทำให้สัดส่วนของต้นทุนดังกล่าวที่ได้จากการศึกษาในไทยมีค่าน้อยกว่าสัดส่วนของต้นทุนการตลาดสุกรที่ได้จากการศึกษาในประเทศฟิลิปปินส์ เนื่องมาจากสภาพพื้นที่และสภาพการขนส่งของประเทศฟิลิปปินส์มีความสลับซับซ้อนมากกว่าสภาพพื้นที่ของประเทศไทยจึงทำให้สัดส่วนของต้นทุนการตลาดสุกรในประเทศไทยน้อยกว่าของประเทศฟิลิปปินส์

2.4 ผลงานการศึกษาวิจัยด้านอื่น ๆ

นิยม ชื่นนิรันดร์ (2527) ได้ศึกษาถึงอุปสงค์การบริโภคเนื้อสุกรในประเทศไทย โดยอาศัยแบบจำลองการวิเคราะห์อุปสงค์การบริโภค ดังนี้

$$\ln Q_p = a + b \ln \frac{P_p}{I} + c \ln \frac{P_c}{I} + d \ln \frac{P_b}{I} + e \ln \frac{Y}{I}$$

โดยที่

Q_p = ปริมาณการบริโภคเนื้อสุกรต่อคนต่อปี (กิโลกรัม)

P_p = ราคาขายปลีกเนื้อสุกร (บาท / กิโลกรัม)

P_c = ราคาขายปลีกเนื้อไก่ (บาท / กิโลกรัม)

P_b = ราคาขายปลีกเนื้อโค (บาท / กิโลกรัม)

Y = รายได้ต่อคนของประชากร (บาท / ปี)

I = ดัชนีราคาผู้บริโภค (ร้อยละ)

a, b, c, d, e = ค่าคงที่และค่าสัมประสิทธิ์ของปัจจัยต่าง ๆ ในสมการ double logarithmic demand function

จากตารางที่ 2.1 เมื่อเปรียบเทียบผลการศึกษาอุปสงค์การบริโภคเนื้อสุกรทั้ง 4 ภาคแล้ว พบว่าอุปสงค์การบริโภคเนื้อสุกรของภาคเหนือมีความยืดหยุ่นต่อราคาเนื้อสุกรและต่อราคาเนื้อไก่สูงกว่าทุกภาค แสดงให้เห็นว่าในภาคเหนือนั้นมีเนื้อไก่สามารถทดแทนเนื้อสุกรได้จึงทำให้ราคาเนื้อสุกรไม่ค่อยเคลื่อนไหวขึ้นลงมากนักไป ซึ่งแตกต่างกับภาคใต้ที่มีค่าความยืดหยุ่นต่อราคาเนื้อสุกรต่ำที่สุด ความสามารถที่เนื้อสัตว์ประเภทอื่นทดแทนเนื้อสุกรมีน้อยจึงทำให้ระดับราคาเนื้อสุกรเคลื่อนไหวมากกว่าในภาคอื่น ๆ สำหรับภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีค่าความยืดหยุ่นต่อราคาเนื้อสุกรใกล้เคียงกัน แต่ค่าความยืดหยุ่นต่อรายได้ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีค่าสูงกว่าของภาคกลางเล็กน้อย ทั้งนี้เนื่องมาจากภาคกลางเป็นภาคที่มีผู้บริโภคเนื้อสุกรต่อคนต่อปีสูงกว่าทุกภาค

ตารางที่ 2.1 การศึกษาอุปสงค์การบริโภคเนื้อสุกร

ค่าสัมประสิทธิ์ และค่าทางสถิติ	พื้นที่	ภาคเหนือ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคกลาง	ภาคใต้
a		- 2.1043	- 3.4360	- 3.8282	- 7.124
b		- 1.9515 (- 2.8961)	- 0.9657 (- 2.9915)	- 0.9153 (- 2.6334)	- 0.1533 (- 0.846)
c		1.7683 (1.3619)	0.3714 (1.5688)	-	-
d		-	-	0.2779 (1.2970)	0.8637 (0.7048)
e		- 0.8362 (0.7926)	1.0112 (3.0211)	0.7822 (3.3690)	2.8528 (2.2116)
R^2		0.7563	0.8683	0.8812	0.5510
S.D.		0.2184	0.0501	0.0491	0.2965
D.W.		1.0381	1.9310	1.9710	0.6930